

ULLA-MARI
KIVI

Aikulaämpö

Ulla-Mari Kivi

Alkulämpö

SAGA Egmont

Alkulämpö

Cover image: Shutterstock, Unsplash & Midjourney

Cover design: Emma Björklund

Copyright © 2025 Ulla-Mari Kivi and Saga Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727226187

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Vognmagergade 11, 2. Floor, DK-1120 Copenhagen K

1. luku

Ovi kolahti vaimeasti. Antti Kajander astui kotinsa hämäärään eteiseen. Hän laski laukkunsa naulakon eteen ja riisui takkinsa. Hän tunsi itsensä ikivanhaksi ja jollain tavalla pettyneeksi, vaikka tiesi, että periaatteessa kaikki oli hyvin. Antti sipaisi sateen kastelomia tummia, hiukan liian pitkiksi venähtäneitä hiuksiaan pois otsalta ja alkoi riisua kenkiään, kun valo syttyi kattolamppuun naulakon yläpuolelle. Milla ilmestyi eteiseen vauva sylissään. Hänellä oli yllään yöpaita, villasukat ja kylpytakki. Pitkät hiukset oli sitaistu löysäksi nutturaksi, joka oli osittain purkaantunut. Hän näytti uupuneelta.

– Moi, sori, herätinkö teidät? Antti kysyi.

– Ei tämä nuku, ei ole nukkunut koko iltana, Milla sanoi.

Hän nyökkäsi vauvaa kohti. Vauva tuijotti tiukasti kirkasta kattolamppua. Hän ei itkenyt, vaan heilutteli jalkojaan ja käsiään aivan kuin olisi halunnut kertoa vanhemmilleen siitä, mitä näki.

– Anna mulle se. Onko ollut raskasta? Antti kysyi.

– Käy pesemässä kädet ensin, Milla pyysi.

Antti meni vessaan ja avasi hanan. Hän saippuoi kätensä ja jäi tuijottamaan hetkeksi kuvaansa kylpyhuoneen allaskaapin peilistä. Hän näytti väsyneeltä, hyvin väsyneeltä. Hän oli kolmekymmentäneljä, mutta näytti omasta mielestään vähintään kymmenen vuotta vanhemmalta. Punoittavien silmien alla oli lievät silmäpussit, ja parransänki oli päässyt liian pitkäksi.

Lapsen tulo taloon oli tehnyt yöunista katkonaiset. Ennen pelipäiviä Antti nukkui vierashuoneessa, mutta heräsi myös siellä, kun vauva itki vaativasti ja rauhoittumatta. Neurolassa epäiltiin, että vauvalla oli koliikki, joka oli tavallinen vauvojen vaiva. Milla oli luopunut kahvista ja kokeillut jättää ruokavaliosta pois ruoka-aineet, jotka saattoivat aiheuttaa vauvalla vatsakipuja, mutta valinnoilla ei näyttänyt olevan mitään vaikutusta tilanteeseen. Vauva valvoi yöt kitisten ja kiihtyi välillä raivoisaan itkuun, joka piti hereillä molempia vanhempia.

Antti huuhteli kätensä ja sulki hanan. Milla istui olohuoneen sohvalla vauva sylissään. Antti käveli sohvaa luokse ja otti vauvan itselleen. Vauva kiinnitti katseen isäänsä, ja sen vaaleat kulmakarvat menivät aavistuksen verran ryppyyn. Tutti lensi kaaressa lattialle. Vauvan suupielet taittuivat orastavaan hymyyn. Antti hymyili takaisin.

– Senkin tyyppi! Miksi sinä et nuku? Lasten nukkumaanmeno-aika meni jo. Ensi yönä nukutaan kaikki, koko yö.

– En tiedä, keneen se on tullut, kun tarvitsee niin vähän unta. Minusta olisi niin ihana nukkua, Milla huokaisi.

– Nukkuuhan se päivällä. Jotenkin sillä on vain rytmit sekaisin, tai jos se on kuitenkin koliikkia, kun se itkee välillä niin kovaa? Mene ja tiedä, Antti totesi.

– Onko sulla nälkä?

– Ei oikeastaan, Antti vastasi.

- Teenkö sulle voileipiä tai jotain?
- Ei tarvitse, oon ihan fine, Antti vastasi.

Milla nousi sohvalta ja käveli keittiöön. Hän avasi jääkaapin oven ja poimi hyllyltä kirsikkajugurtin. Hän palasi olohuoneeseen purkki ja lusikka mukanaan. Milla avasi purkin, jonka kansi rapsahti auki. Jugurtti tuoksui makealta. Se toi mieleen kesän. Hän kaipasi jo nyt kesää, mutta sitä ennen oli selvittävä pitkän talven yli. Milla upotti lusikan purkkiin ja nosti kukkuralusikallisen jugurttia suuhunsa. Hän sulki silmänsä ja antoi maun viipyä suussaan.

Millalle tuli mieleen häämatka, jonka he olivat tehneet Kreikkaan. Hän ja Antti. Viikko kahdestaan ilman velvoitteita, huolia, töitä ja jääkiekkoa. Siitä oli vain kolme vuotta, mutta se tuntui ikuisuudelta. Ja vielä kauemmin oli siitä, kun he olivat alkaneet tapailla toisiaan. Milla laski mielessään, että he olivat olleet yhdessä jo lähes kymmenen vuotta. Antti oli opiskellut rakennusalaan samassa ammattioppilaitoksessa, josta Milla oli valmistunut parturi-kampaajaksi. He olivat pyörineet usein samoissa porukoissa, mutta olleet vain kavereita. Kun Antti oli muuttanut Ouluun jääkiekon takia, he eivät olleet tavanneet vuosiin. Kaikki muuttui yhteisen ystävän häissä, joiden jatkoilta alkoi heidän yhteinen tarinansa. He olivat ensin muuttaneet Raumalle ja sitten Hämeenlinnaan Antin maalivahtiuran perässä. Kun Vaski-Kiekko viimein nousi liigaan kolme vuotta sitten, he palasivat kotikaupunkiinsa ja menivät naimisiin.

Millan pikkusiskon Virpin mielestä oli ollut suuri vääryys, että juuri Milla oli napannut Antin, joka komeili kansikuvapoikana urheilu- ja aikakauslehdissä ja oli jokaisen anopin unelmävävy. Millalla ja hänen siskollaan oli kolme vuotta ikäeroa. Virpi oli täyttänyt hiljattain 30 vuotta ja alkanut pelätä jäävänsä ikisin-

kuksi. Hän suhtautui sisaruuteen kuin loputtomaan kisaan, jossa hän koki olevansa takamatkalla Millaan nähden. Hänen mielestään Milla johti kisaa avioitumalla kuuluisan maalivahdin kanssa ja hankkimalla esikoislapsen. Millaa siskon kilpailuhenkisyys lähinnä huvitti, mutta hän toivoi tietysti, että siskokin löytäisi vielä unelmiensa miehen.

– Katoitko peliä? Antti kysyi.

– Joo, sieltä täältä. En oikein jaksanut keskittyä. Mitä Jussila sanoi pelin jälkeen?

– Eipä se ihmeitä. Ihan peruspalautteet. Se ei ollut huono peli meiltä, mutta kolme pistettä on kolme pistettä ja tänään ne jäi saamatta. Vieraspelit on jotenkin vaikeampia kuin kotimatsit, siis koko joukkueelle. En tiedä, mistä se johtuu. Kotona vaan pelit kulkevat paremmin.

– Mutta eihän se viimeinen ollut sun maali? Mun mielestä ei ollut, Milla lohdutti.

– Eikö ne ole kaikki mun maaleja, jos kiekko menee mun taakse. Oli se tietysti ilkeä veto. En vaan ehtinyt reagoida, kun se pomppasi Laitisen luistimesta niin helkkarin nopeasti. Tämmöstä tää vaan välillä on. Tappioita tulee.

– On tässä vielä pitkästi kautta edessä, Milla sanoi.

Milla halusi rohkaista Anttia, joka näytti väsyneeltä, mutta aina ei ollut helppoa löytää sopivia sanoja.

– Joo, on kautta, mutta olisi hyvä kerätä pisteitä tasaiseen tahtiin. Joskus yksittäinenkin tappio voi olla isossa roolissa, kun tsekataan pistetaulukkoa. Tämä on nyt muutenkin erilainen kausi, kun sarja avattiin. Jos tiputaan Mestikseen, niin mun pelit on sitten siinä tai pitäisi löytää uusi liigaseura. Ei me pärjätä niillä palkoilla tai korvauksilla, mitä ne nyt maksaakaan Mestiksessä. Osa Mestiksen pelaajista käy töissä ja pelaa vain siinä sivussa.

Joutuisin heittämään hyvästit perhe-elämälle, kun pelaisin ja kävisin lisäksi muualla palkkatöissä. Ei näkyisi äijää kotona, Antti jatkoi.

– Me pärjätään kyllä. Ei tässä mitään ongelmaa ole, Milla vaakuutti.

– En halua sellaista elämää, että tyttökin ihmettelee, kuka täällä käy joskus nukkumassa. Mieluummin yritän vaikka Italian sarjoihin pelaamaan, ja te lähdette mukaan. Tosin alan olla kohta liian vanha mihinkään kaukalo.

– Ei nyt murehdita vielä ensi kevättä. Nyt on lokakuu. Ja sitä paitsi myös mun on tarkoitus palata töihin jossain vaiheessa, joten et sä ole yksin vastuussa raha-asioista, Milla sanoi muistuttaen tilanteen väliaikaisuudesta.

– Kyllä lapsen pitäisi saada olla kotona, kun se on pieni.

– Niin mutta on Mestis-pelaajillakin perheet ja jotenkin ne selviävät. Vaikka Liiga on nyt avoin, niin en usko vähääkään, että Vaski-Kiekko tippuisi alemmalle sarjatasolle. Ette te niin huonosti voi pelata. Ja on vähän outoa, että sä murehdit asioista, joihin ei voi tässä hetkessä vaikuttaa. Sä suhtaudut yleensä luottavaisesti tulevaisuuteen.

– Totta. Olen varmaan muuttunut, kun tässä ei ole enää kyse pelkästään musta tai susta, vaan meidän perheestä. Mulle on tärkeintä, että meillä on kaikki hyvin. Miten täällä on sujunut? Antti kysyi.

Vaikka Antin ajatukset olivat lujasti kiinni illan pelissä, hän halusi osoittaa Millalle, että häntä kiinnostivat myös perheen kuulumiset.

– No, mitäpä täällä olisi tapahtunut. Ihan peruspäivä. Kävin kärrylenkillä sen jälkeen, kun olit lähtenyt. Ehdittiin ulkoilla onneksi ennen kuin alkoi sataa. Kierrettiin puiston kautta ja, ai niin,

törmäsin siellä Niemen Jenniin. Se oli koiran kanssa liikenteessä. Oli kiva nähdä sitä pitkästä aikaa.

– Pitäisikö mun tietää, kuka Niemen Jenni on? Antti yritti muistella.

– Tietysti! Jenni oli mun luokkakaveri yläasteella, mutta se meni lukioon eikä me sitten enää oltu niin paljon tekemisissä. Ja sitten mä muutin täältä pois sun mukana. Mutta Jenni oli myös Villen ja Ninan häissä.

– Ai niin se. Näyttävä blondi, joka oli Niskasen deittinä siellä? Antti sanoi.

– Just se, mutta ei se kuulemma ole Niskasen kanssa. Siis niinku virallisesti ainakaan.

– En ihmettele. Niskasella ovet käy niin kuin ennen vanhaan Hartwall Areenalla.

– Käykö kateeksi? Milla kysyi.

Milla vilkaisi nopeasti Anttia, mutta keskittyi sitten raaputamaan lusikalla jugurttipurkkia tyhjäksi. Hän oli kysynyt asiaa leikillään, mutta ei ollut ihan varma, mitä Antti vastaisi.

– Ei käy. Ei todellakaan. Tykkään meidän elämästä. Ja musta on tullut vanha. En jaksaisi mitenkään Niskasen tahtia.

– Joko sulla on ikäkriisi? Milla kysyi virnistäen.

– En tiedä, mikä tässä on. Ehkä ei olisi mitään kriisiä, jos saisin nukutuksi pari kunnon yötä, Antti vastasi.

– Seuraavalla vieraspelireissulla nukut sitten kunnolla. Viimeistään.

– Riippuu siitä, kuka kuorsaaja sattuu huonekaveriksi.

– Etkö sä voisi ottaa oman huoneen? Maksat omistasi, jos seura ei kustanna, Milla ehdotti.

– Jaa, pitää katsoa.

– Jennistä vielä. Se vaikutti vähän alakuloiselta. Se haluaisi

varmaan pysyvän suhteen Niskasen kanssa. Miksi minäkin puhun koko ajan Niskasesta, on kai sillä etunimikin?

– Kaikki sanoo Niskasta Niskaseksi, Antti totesi naurahtaen.

– Ja sua sanotaan edelleen Kaapoksi? Milla varmisti.

– Joo, se lempinimi on kulkenut mukana juniorijäiltä asti, vaikka ei sitä kaikki käytä. Ihan hyvä nimi, ei siinä.

– Pyysin Jenniä käymään meillä kahvilla joku päivä. Mullekin tekisi hyvää saada juttukaveri, jos se nyt edes tulee. Vähän epäilen kyllä. Aika usein tulee itsekin sanotuksi, että olisipa kiva nähdä, ja heitellyksi puolihuolimattomasti lupauksia tapaamisesta, mutta ei ne useinkaan toteudu, Milla huokaisi.

– Huomaatko, tää nyytti alkaa viimein simahtaa, Antti sanoi.

Milla nousi ja meni Antin ja vauvan luo. Vauvan silmäluomet lupsahtelivat. Vaikka hän yritti vielä raotella niitä, uni vei mukanaan.

– Joo, nyt nukahti. Hyvä, Milla kehui.

– Uskallanko mä nyt kantaa sen sänkyyn? Antti kysyi.

– Pakko se on. Ette te voi koko yötä siinä sohvallakaan istua, Milla vastasi ja hymyili Antille.

Antti nousi hitaasti sohvalta ja yritti kannatella vauvaa siten, että se ei tietäisi liikkeestä juuri mitään. Hän käveli varovaisin askelin makuuhuoneeseen ja laski vauvan korostetun rauhallisesti pinnasänkyyn, jonka pohja oli nostettu korkealle. Vauva äännähti ja imi hetken tuttia kiivaasti, mutta ei avannut silmiään. Antti veti makuuhuoneen oven melkein kiinni ja meni keittiöön, jossa Milla oli juomassa vettä.

– Sun äiti muuten soitti tänään. Meinasin unohtaa kertoa, Milla sanoi.

Milla laittoi tiskikoneeseen lasin, josta oli juonut. Hän tuli hyvin toimeen anoppinsa kanssa, mutta väsyi joskus neuvoihin,

joita tämä jakoi pyytämättäkin. Antilla oli hyvät välit äitinsä kanssa, mutta myös hänen mielestään äiti olisi voinut jo lakata huolehtimasta aikuisesta lapsestaan, jolla oli jo oma perhe.

– Mitä se nyt tällä kertaa? Antti sanoi hiukan kärsimättömästi.

– Se kyseli vaan niistä nimiäisistä. Se haluaisi edelleen, että ne olisi ristiäiset.

– Niin varmaan, joo. Antaakohan se koskaan periksi? Antti mietti.

– Kyllä mä ymmärrän sitä. Eka lapsenlapsi on tärkeä juttu. Ja se käy säännöllisesti kirkossakin, joten en mä oikeastaan ihmettele, että se toivoo kastamista, Milla sanoi.

– No, mitä sä haluat? Oletko sä nyt sitä mieltä, että pidetään ristiäiset kumminkin? Mulle on ihan sama, kunhan nyt lapsi saa nimen ja asia tulee hoidetuksi.

– En tiedä. Ei kai ristiäisissä mitään vikaa ole. Me ei vain olla oltu seurakunnan kanssa missään tekemisissä, niin onko jotenkin kummallista järjestää ristiäiset? Aika monet järjestää nykyään nimiäisiä, Milla pohti.

– Mulle käy miten vaan kuten sanoin, vaikka olen ihan samaa mieltä siitä, että lapselle voi antaa nimen ilman pappiakin. Luulen, että kummeillekin on ihan sama, onko ne nimiäiset vai ristiäiset.

– Meillä oli kyllä kirkkohäät, Milla muistutti.

– Niin oli, Antti sanoi.

– Pitäisikö nyt samassa linjassa järjestää ristiäisetkin? Siinä tietysti lapsesta tulee seurakunnan jäsen, mutta kuulutaanhan mekin kirkkoon.

– Kun ei saada erotuksi, Antti heitti.

Antti kurkisti jääkaappiin. Hänellä ei ollut ruokahalua, vaikka vatsa murisi. Hän sulki jääkaapin oven.

– Ehkä mä en edes halua erota kirkosta, Milla mietti.
– Onko tämä ristiäisasia pakko päättää nyt yöllä? Antti kysyi.
– Ei tietenkään, mutta toisaalta, pitää se päättää pian, koska kaikki järjestelyt pitää hoitaa sitten sen mukaan, varata pappi ja muuta. En tiedä. Ei oikeastaan jaksaisi nyt mitään ylimääräistä säätämistä. Ja teidän peliohjelma ei anna edes paljon mahdollisuuksia juhlien järjestämiseen.

– On siellä vapaita sunnuntaipäiviä, jolloin on mahdollista pitää juhlia. Jutellaan aamulla lisää. Meillä on harkat vasta puolen päivän aikaan. Asiat järjestyvät kyllä, kun laitetaan järjestymään. Ei sun yksin tarvitse kaikkea tehdä. Autan sua ja mun äiti auttaa varmasti kuten myös sun äiti. Ja eikö Virpi luvannut jo, että tulee keittämään kahvia.

– Kyllä, kyllä. Tule tänne, Milla sanoi.

Antti käveli Millan luo ja sulki tämän syliinsä. Milla tuoksui hennosti shampoolta ja vauvalta. He seisoivat hetken sylikkään. Keittiön ikkunan takana oli musta, valoton yö. Heidän hahmonsia heijastuivat ikkunalasien pintaan, jonka toista puolta sade kasteli loputtomana raskaiden pisaroiden muodostamana virtana.

2. luku

Sarianne Jussila laitto i kahvin tippumaan ja nosteli aamupala-
tarvikkeita pöytään. Hän vilkaksi kelloa vaikka tiesi, että se ei
voinut olla yli seitsemän. Hänellä oli pinttynyt tapa pitää kelloa
silmällä. Häntä ärsytti, jos hänelle tuli liian kiire aamuisin. Sa-
rienne tarvitsi aikaa valmistautua tulevaan työpäivään. Toistä ei
voinut myöhästyä. Se ei ollut mahdollista hänen ammatissaan.
Palautetta tulisi välittömästi odotusaulassa istuvilta hammashoi-
toa odottavilta asiakkailta.

Hän puki päälleen toppatakin, laitto jalkaansa Jukan kengät,
jotta hänen ei tarvinnut riisua villasukkiaa, ja meni ulos. Ul-
koilma haisi märälle maalle ja mätäneville lehdille. Harakka le-
hahti lentoon korkeasta lehdettömästä koivusta pyrstö maata
kohti viistäen. Väistellen pihalle muodostuneita isoja lätäköitä
hän kävi hakemassa aamulehden postilaatikosta. Ketään muita ei
näkynyt. Naapurit tekivät aamutoimiaan suljettujen verhojen ta-
kana. Vain ikkunoista pihalle tihkuva valo paljasti, että he olivat
hereillä.

Jukka nukkui vielä. Sarianne tiesi, että mies ei ollut taaskaan saanut unta ajoissa, eikä halunnut herättää tätä. Jukka toimi paikallisen jääkiekkjoukkueen päävalmentajana ja kävi ylikierroksilla vielä tunteja peli-iltojen jälkeen. He olivat olleet jo niin pitkään naimisissa, että kommunikaatio sujui melkein sanoitta ja kumpikin tunsu toisen tavat. Yhteisiä vuosia oli kertynyt jo lähes neljäkymmentä.

Sarianne sulki ulko-oven varovasti ja yritti liuskella keittiössä hiljaa. Hän ei kuitenkaan ehtinyt kuin saada kahvin mukaansa ja asettua pöytään, kun Jukka jo ilmestyi keittiön oviaukkoon.

– No huomenta. Nukuitko hyvin? Sarianne kysyi yllättyneenä.

– Kohtalaisesti, ja huomenta. Vähän piti odotella unta. Onko mulle kahvia?

– Tietysti. Olisin laittanut termariin, jos et olisi herännyt. Luulin, että nukkuisit pitkään.

Jukka katosi ovelta. Sarianne kuuli, miten vessan ovi avattiin ja suljettiin. Hän keskittyi voitelemaan paahtoleipää, jonka päälle laittoi juustoa ja tuorekurkun siivuja. Jukka palasi keittiöön ja kuivaili käsiään boksereiden lahkeisiin. Hänellä oli boksereiden lisäksi yllään virttynyt t-paita, jonka rintamuksessa oli haalistunut kuva Homer Simpsonista. Paita muistutti Sariannea Antonista, heidän ainoasta, nyt jo aikuisesta pojastaan. Anton oli osistanut sen joskus vuosia sitten Jukalle isänpäivälahjaksi. Sarianne olisi mielellään hävittänyt ohueksi hiutuneen paidan, mutta Jukka ei halunnut luopua siitä. Jukan hiukset olivat sekaisin ja parturissa käyntiä vailla. Sarianne oli ehtinyt jo pukea, koska hänen piti ehtiä töihin kahdeksaksi.

– Tässä on lyhyt juttu eilisestä pelistä, Sarianne sanoi.

Hän osoitti kädellään avoimena pöydällä olevaa lehteä.

– Ei kyllä hirveästi kiinnosta, mitä toimittaja-besserwisserit kirjoittavat.

– Ei siinä pahasti morkata. Mun mielestä se oli ihan asiallinen juttu.

– Ei pitäisikään. Paska tuuri, kun vastustajan voittomaali syntyy 15 sekuntia ennen loppuvihellystä ja vielä oman pakin luistimesta. Harmittaa vieläkin. Huomisen kotipelistä on otettava pisteet kuljeksimasta. Ilves vaan on hyvässä nosteessa nyt. Ei tule helppo homma siitäkään. Ylipäättään tamperelaisjoukkueet ovat menestyneet hyvin sen jälkeen, kun saivat oman areenan.

Sarianne haukkasi palan paahtoleivästään. Hänelle tuli mieleen, että oli syytä muistuttaa Jukkaa illan suunnitelmista.

– Meillä on tänään sitten ohjelmassa Lotan synttärit, niin kuin varmaan hyvin muistat?

– En olisi muistanut. Moneltako? Jukka kysyi.

– Arvasin, ettet muistaisi. Olen ostanut jo lahjan, mutta sä saat hakea kukat hallilta tullessasi. Meidän pitäisi olla siellä jo viideltä.

– Niin aikaisin? Ei se ole mitenkään mahdollista. Et sinäkään pääse vielä siihen aikaan töistä. Matkaankin on varattava aikaa.

– Olen jo sopinut töissä, että lähdän kolmelta. Niiden pitää saada lapset nukkumaankin tälle illalle, vaikka on viikonloppu edessä. Koulun takia on hyvä pitää kiinni päivärytmistä. Siellä on sitten kaverisynttärit huomenna, Sarianne selitti.

– Ok. Hoidan kukat ja lähdetään kolmelta. Paljonko Lotta täyttää? Jukka varmisti päiväsankarin iän.

Sarianne katsoi häntä ilikurisesti vastatessaan.

– Muistat kaiken maailman urheilutulokset, mutta et tiedä, minkä ikäinen sun lapsenlapsi on, eikä niitä edes ole kuin kaksi. Lotta täyttää 11 vuotta, Sarianne vastasi huokaisten.

– Niin paljon jo? Vuodet menevät niin nopeaan, että en pysy

laskuissa. Paras varmistaa sinulta. On Lotasta kyllä tullut jo iso tyttö. Mutta mihin se kymmenisen vuotta livahti? Jukka ihmetteli.

– Suurimmaksi osaksi jäähalliin, jos multa kysytään. Ei mutta, mullahan on kohta kiire, Sarianne sanoi.

Kun Sarianne oli noussut pöydästä, hän laittoi käyttämänsä astiat tiskikoneeseen. Hän kiirehti vessaan pesemään hampaitaan. Hän sipaisi samalla tummia, puolipitkiä hiuksiaan, joihin hän oli äskettäin leikkauttanut klassisen polkkamallin. Sarianne puki päälleen mustan villakangastakin ja sitaisi huivin kaulaansa. Hansikkaat löytyivät takin taskusta. Hän nappasi avaimet peilipöydältä ja olkalaukun lattialta naulakon vierestä. Hän varmisti, että laukussa oli silmälasit, kännykkä ja eväät, ja asetteli sen jälkeen laukun hihnan olalleen. Sarianne palasi keittiöön, suikkasi suukon Jukan pääläelle ja toivotti mukavaa päivää. Oven kolahduksesta Jukka tiesi hänen menneen.

Jukka siemaili kahviaan ja plarasi sanomalehteä ajatuksissaan. Hän silmäili ylimalkaisesti urheilusivulta peliraportin. Edellisilman ottelu pyöri vielä mielessä, eikä hän kaivannut nyt ulkopuolisten näkemyksiä. Hän tiesi kokemuksesta, että pelin vatvomisesta ei ollut varsinaisesti hyötyä, etenkään, kun minkään ison korjausliikkeen tarvetta ei ollut. Vastustaja oli ollut vahvempi, sen Jukka myönsi, mutta he olivat jaksaneet puolustaa hyvin ja muutaman kerran oli onnistuttu maalinteossakin. Piti vain uskoa omaan tekemiseen ja saada myös pelaajat luottamaan kykyihinsä, vaikka Vaski-Kiekko oli kokemattomampi ja nuorempi kuin moni muu liigajoukkue. Oli valmentajan tehtävä hoitaa asiat siten, että pelaajat uskoivat tekemiseensä ja ylsivät parhaaseen suoritukseensa.

Jukasta oli mielenkiintoista työskennellä Vaski-Kiekon nuorten, nälkäisten pelaajien kanssa. Heillä oli tarve näyttää taitonsa,

koska monen päässä pyöri unelma maajoukkuekomennuksesta tai paikasta NHL-joukkueessa. Ei ollut väliä, mitä seuraa edusti. Kunhan vain oli itse riittävän hyvä tai mielellään hyvääkin parempi, niin unelmasta saattoi tulla totta, vaikka kilpailu pelipaikoista oli kova. Kokeneet pelaajat olivat joskus toista maata.

Rahakaukaloista Suomeen palaavilla pelaajilla oli kokemusta ja taitoa, mutta monelta paluumuuttajalta oli nuoren pelaajan palava into jo jäänyt taakse. Uransa huipun ohittaneet pelaajat olivat jo kylläisiä. Tällaisia jäähdyttelijöitä ei Jukan joukkueessa ollut tällä kaudella, vaikka mielellään hän olisi ottanut yhden tai kaksi kokenutta pelaajaa nostattamaan joukkueen profilia ja yleisön kiinnostusta. Isot nimet houkuttelivat lisää katsojia peleihin, mutta Vaski-Kiekossa ei vain ollut riittävästi rahaa kalastella ja palkata tähtipelaajia.

Toimitusjohtaja Elias Saarela joukkoineen piti tarkasti huolta siitä, ettei valmennustiimi ollut ulkona seuran talousasioista. Edelliskaudesta oli jäänyt jonkun verran tappiota, joka piti paikata. Lisäksi piti pyörittää meneillään oleva kiekkokausi loppuun ja mahdollisesti yrittää kerätä puskuria tulevaa kautta varten. Saarela myönsi, että tavoite ei ollut täysin realistinen, ainakaan puskurin osalta. Olisi jo kova suoritus, jos vanhat velat tulisivat kuitatuksi ja uutta ei syntyisi.

Paikallisista sponsorirahoista oli kova vääntö, koska kaupungin pesäpallojoukkue pelasi valtakunnan ylimmällä sarjatasolla ja jalkapallokin oli nostamassa päätään. Rahoille siis riitti jakajia. Yleisön saaminen halliin ei ollut sekään helppoa, kun fanit pystyivät seuraamaan pelejä mukavammin kotisohviltaan. Vaski-Kiekon jäähalli oli jäähalli eikä mikään viihdekeskus, kuten uudet hallit nykyään olivat. Ei ollut aitioita tai muita mukavuuksia. Seuran onneksi kaupungin päättäjät olivat olleet takavuosina kui-

Pikkukaupungin yhteiselo, suuria tunteita ja jääkiekkoa.

Vaskilammen oma jääkiekkjoukkue Vaski-Kiekko taistelee tietään SM-liigan ratkaisupeleihin. Joukkueen päävalmentaja Jukka Jussila viettää hallilla kaiken valveillaoloaikansa – tai siltä ainakin hänen vaimostaan Sariannesta tuntuu. Sarianne tarvitsisi Jukan tukea erityisesti nyt, kun lääkärin rutiinitutkimuksessa paljastuu jotakin huolestuttavaa.

Vaski-Kiekon menestys lepää myös tähtihyökkääjä Jake Niskasen harteilla. Mies on jäällä elementissään mutta kaukalon ulkopuolella varsin karkea tapaus. Päiväkodissa työskentelevä Jenni on tapaillut Jakea jo jonkin aikaa, mutta viinaan menevä peluri ei ota sitoutuakseen.

Milla Kajander on saanut hiljattain vauvan ja elää vakaassa parisuhteessa Vaski-Kiekon luottomaalivahti Antin kanssa. Vaikka lapsi ilostuttaa parin elämää, Milla haluaisi elämänsä jo enemmän säpinää. Mutta miten Millan suunnitelmat sopivat yhteen Antin kiireisen peliaikataulun kanssa?

Ulla-Mari Kivi (s. 1960) on suomalainen kirjailija ja jääkiekkoaktiivi, jolla on takanaan pitkä ura kirjastossa. Kivi on kirjoittanut romaaneja, novelleja ja näytelmiä.